

Đi Trả Thù Xã Hội Sớm Muộn Phải Kết Thúc

Contents

Đi Trả Thù Xã Hội Sớm Muộn Phải Kết Thúc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	13
14. Chương 14	14
15. Chương 15	15
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	17
19. Chương 19	18
20. Chương 20	20
21. Chương 21	20
22. Chương 22	22
23. Chương 23	22
24. Chương 24	23
25. Chương 25	23
26. Chương 26	24
27. Chương 27	24
28. Chương 28	25
29. Chương 29	26
30. Chương 30	28
31. Chương 31	28
32. Chương 32	28
33. Chương 33	29
34. Chương 34	30
35. Chương 35	31
36. Chương 36	32
37. Chương 37	33
38. Chương 38	34
39. Chương 39	35
40. Chương 40	36
41. Chương 41	37

42. Chương 42	37
43. Chương 43	38
44. Chương 44	38
45. Chương 45	39
46. Chương 46	39
47. Chương 47	40
48. Chương 48	40
49. Chương 49	41
50. Chương 50	41
51. Chương 51	41
52. Chương 52	42
53. Chương 53	42
54. Chương 54	43
55. Chương 55	44
56. Chương 56	44
57. Chương 57	45
58. Chương 58	45
59. Chương 59	45
60. Chương 60	46
61. Chương 61	46
62. Chương 62	47
63. Chương 63	47
64. Chương 64	47

Đi Trả Thù Xã Hội Sớm Muộn Phải Kết Thúc

Giới thiệu

Thể loại : Hiện đại đô thị, đoản vănHưởng thọ theo số tử thần: Chết 145 tuổi nhỏ + 0 lần chết lâm sàngEdit: Lãnh Huyết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-tra-thu-xa-hoi-som-muon-phai-ket-thuc>

1. Chương 1

Có người thích vẽ, có người thích hát, cũng có người thích trả thù xã hội.

Ví dụ như Bạch Tiểu Trì.

Dù sao trả thù xã hội là phương thức giải trí ít chi phí.

Bạch Tiểu Trì chỉ cần một cái máy vi tính, một cái máy thu hình, và một đôi tất lưới khiêu gợi, là có thể dễ dàng khiến một tên đàn ông không cứng nổi.

Hắn chỉ cần mở một tài khoản hoạt động lâu năm, thay một cái ảnh chân dung mỹ nữ lộ ra nửa bộ ngực cùng với tên tài khoản muộn tao[1] lộ liễu, sau đấy tìm một thằng đàn ông cô đơn tịch mịch nửa đêm vẫn ở trên mạng, gõ ra một câu: “Anh đẹp trai, chat *** không?”

Nếu như vậy mà còn chưa mắc câu thì chính là trò hài cả thiên hạ, cái “trúng” *** khắp thiên hạ rồi.

Tiếp đó Bạch Tiểu Trùng sẽ gặp kiệt bảo lễ loi nhiều năm chỉ có tay phải làm bạn ở trên màn hình. Lúc này hắn chỉ cần cười xấu xa, lộ ra chân nhỏ đi tắt lưới. Không cần phần mềm chỉnh ảnh, 10 đồng tiền freeship ảnh avatar chất lượng cao, làm mịn da các kiểu.

Cả người Bạch Tiểu Trùng nơi dễ nhìn nhất chính là đôi tay của hắn, ngón tay thon dài trắng trắng mềm mềm.

Hướng hồ ảnh avatar chất lượng cao tự động diệt lông chân.

Đôi tay mềm mại kia sẽ cố ý vô tình vuốt ve mấy cái trên tất chân, kiệt bảo trên màn hình ngay tức khắc như mơ ước của Doraemon kéo dài vô hạn.

Bạch Tiểu Trùng chỉ cảm một bên vuốt chân một bên gõ ra mấy cảm thán, kèm theo tiếng kêu phóng tưng, chẳng bao lâu thì có thể thấy kiệt bảo đang sung sướng mà run rẩy.

Hiện tại không trả thù xã hội, vậy còn muốn đợi đến khi nào.

Lúc đó Bạch Tiểu Trùng sẽ cười nhạo một tiếng, gõ ra một câu: “Anh trai có muốn nhìn ngực người ta không?”

Bạch Tiểu Trùng vẫn chưa từng gặp qua một kẻ nào nói không muốn.

Sau đấy người bên kia màn hình sẽ thấy một gương mặt.

Một gương mặt đàn ông.

Một gương mặt đàn ông đang làm điệu bộ giơ ngón giữa.

Một gương mặt đàn ông còn chưa cạo hết râu vẫn đang giơ ngón giữa.

Diện tích bóng ma tâm lý tới 960 vạn km².

Lúc này Bạch Tiểu Trùng nhanh tay lẹ mắt screencap lại, chỗ lưu tập phẩm trở mắt há mồm.jpg[2] của hắn lại thêm 1 tấm ảnh.

Nếu vận khí tốt còn có thể nhận được một tấm sinh vô khả luyện[3].jpg.

Về phần vị kiệt bảo kiến thức rộng rãi lại nếm đủ mùi đời này.

Có lẽ về sau chẳng cứng nổi nữa, ha ha.

[1] Muộn tao: Phiên âm của từ Man Show trong tiếng anh, du nhập vào văn hóa Trung Quốc bắt đầu từ khu Hồng Kông. Trong tiếng lóng của giới trẻ TQ hiện này, muộn tao dùng để chỉ những người có bề ngoài trầm lặng – hoặc bình thản đến gần như không có cảm xúc – tuy nhiên trong một số trường hợp sẽ biểu hiện vô cùng mãnh liệt ngoài mức dự đoán.

[2] Chỗ.jpg là cách dạo này bên Trung hay xài để comt, kiểu comt ảnh nhưng lại không có ảnh mà dùng từ để diễn tả ấy.

[3] Sinh vô khả luyện: Sống mà không có tình yêu hoặc không thể/không có khả năng yêu – không còn ý nghĩa gì để sống

2. Chương 2

Thân phận của Bạch Tiểu Trì có rất nhiều loại.

Như là Loli ngây thơ, như là người vợ cô đơn.

Nếu như người nào thích bác gái khiêu vũ ở quảng trường Bạch Tiểu Trì cũng không phải không đủ sức thông qua.

Chẳng biết đã bao nhiêu quý ngài bại trận ở dưới tay Bạch Tiểu Trì.

Bạch Tiểu Trì đích xác là kẻ thù chung số một của nghề chế tạo, sản xuất giấy cuộn nước mình[1].

Hơn nữa hần đi đêm nhiều năm như thế vậy mà chưa từng bị người đánh đến.

Thật cmn là kỳ tích.

giấy bị bán ít đi =))))))))không dùng giấy để lau taymấy anh k dám tuốt nữa[1] Theo ý mình hiểu là bạn Trì khiến mấy anh hay tuốt súng có bóng ma tâm lý

3. Chương 3

Nhưng mà gió thuận nữa cũng có ngày thổi lệch đi.

Giống như mọi khi, Bạch Tiểu Trì xỏ tất chân xong mở máy vi tính lên, một bên gảy chân một bên câu đàn ông.

Hôm nay hắn bước lên con đường người vợ cô đơn vắng vẻ, tên trên mạng là “Anh trai có chm to, yêu yêu tôi được không vậy”.

Tìm kiếm chưa bao lâu hắn đã thấy một cái tên tài khoản cực kỳ xứng với hắn —— “Chm anh rất lớn, hỏi em có sợ không”.

Bạch Tiểu Trì sợ ngây người.

Hắn chưa bao giờ gặp phải người vô liêm sỉ kiểu này.

Mặc kệ làm ai hắn ở trên.

4. Chương 4

Bạch Tiểu Trì rất dễ dàng mà thông qua chấp nhận bạn tốt.

Quả nhiên, “Chm rất lớn” cũng không phải tên mặt mỏng.

“Chm rất lớn” là tay già đời, chưa tới 2 phút đã từ đường mạng sờ soạng toàn thân Bạch Tiểu Trì một lần.

Đồ không biết xấu hổ. Bạch Tiểu Trì vừa vung chân vừa cười nhạo, sau đó vén vén tất chân của mình.

Đồ tiểu nhân, hôm nay chính mi xem như ông đây thay trời hành đạo.

Quả nhiên “chm rất lớn” chịu không nổi sự chọc ghẹo khiêu gợi, chưa đợi Bạch Tiểu Trì giục đã cởi quần.

Bạch Tiểu Trì híp mắt nhìn ——

“Fuck.”

Một con chim bự.

Không ngờ là một con chim bự.

Chẳng biết nên hình dung kiểu gì, dù sao rất lớn là được rồi.

Bạch Tiểu Trì cảm thấy mình thật sự bị làm nhục.

Sau đó hắn vừa nghĩ vừa tưởng tượng, có lẽ mềm xuống thì sẽ nhỏ đi.

Khi cái thứ này mềm xuống thì chỉ lớn như con giun vậy.

Nói thật giống như cái thứ này mềm xuống thì bao đầu đỉnh dương như thừa mấy lớp.

Nếu như kiệt bảo thật sự có thể giống như bong bóng muốn thổi lớn bao nhiêu thì thổi lớn bấy nhiêu.

Bạch Tiểu Trì buồn bực nghĩ.

5. Chương 5

Tiếp theo hai người dùng lời lẽ nhiệt tình hỏi thăm về bộ phận sinh dục của đối phương.

“Chim rất lớn” gửi qua một loạt từ ngữ mang tính khiêu khích, Bạch Tiểu Trì cũng phản hồi lại từng đoạn ân ân a a khiêu gợi.

Nhìn xem cảnh tượng cực kỳ *** loạn, quả thật là phẩm hạnh mất hết thối đời khó coi lòng người ngày sau chẳng còn chân thành.

Mắt thấy cái tay trên màn hình kia càng lúc càng nhanh.

Bất chợt cánh tay người kia run lên, khuỷu tay đập vào cameras một cái.

Hình ảnh đột nhiên mơ hồ, khi rõ ràng lần nữa Bạch Tiểu Trì lập tức thấy được mặt của vị kia.

So ra cũng chẳng đẹp hơn hẳn tí nào.

Khúc nhạc dạo ngắn ngủi này cũng không gây trở ngại việc người kia tuốt đến tận hứng. Chưa đến mấy phút kiệt bảo lại bắt đầu run run.

Bạch Tiểu Trì cười hì hì, sau đó thuận thực trở mặt lộ vẻ khinh thường giơ ngón tay giữa lên, tiếp theo chỉnh cameras để có thể chiếu tới toàn bộ cảnh tượng ở xa.

Đúng như dự đoán.

Một cái mặt đau khổ/kẹt não mới toanh

Còn không đợi Bạch Tiểu Trì cười nhạo gã ngu ngốc.

Vị đối diện kia chợt thay đổi biểu tình.

“Mày bất nhân, liền không nên trách tao bất nghĩa”

Hàng này vậy mà lại bắt đầu???

“Ông đây là bi(**u), đối với mày cũng có thể tuốt tiếp được”

Lần này đổi thành Bạch Tiểu Trì một mặt đau khổ: “Người anh em anh không ần theo trình tự mà ngả bài sao!”

Hàng kia mặc kệ hẳn, tự mình tuốt đến sáng khoái.

Bạch Tiểu Trì bắt đầu đứng đắn: “Đại ca anh chớ như vậy tôi là thẳng nam! Anh thế này tôi sẽ có bóng ma trong lòng!”

Nhưng mà tựa hồ cũng chẳng cái trứng gì có ích.

Bên kia đã bắn.

Đã bắn...

Đã bắn...

Bắn...

Bắn...

Bạch Tiểu Trì nhìn dính đặc trên màn hình từng đồng chất lỏng màu trắng thì cảm thấy như cái đồng ghê tởm kia là bắn tới trên đùi mình.

Cảm giác này cũng với vị gay cường bạo cũng chẳng có trứng gì khác nhau.

Lúc này bên kia màn hình cắt ra một bức vẽ.

Đối phương thành công đạt được 1 tấm “đời này không còn luyến tiếc”.

6. Chương 6

Bạch Tiểu Trì là một con chó thích bị đá (thích bị ngược hoặc bị người ngược ấy).

Con chó thích bị đá lại đổi được tên thành sư (sư tử), lập trình viên.

Dù sao trong phòng làm việc yêu ma quỷ quái gì cũng có (các thể lực gian ác, các loại huyền huyền đủ kiểu).

Hạng ba Bạch Tiểu Trì tốt nghiệp từ đại học hạng ba cầm bằng tốt nghiệp hạng ba, sau đó tại một công ty nhỏ hạng ba tìm được rồi một công việc.

Lương không cao, xã giao lại không ít, nghèo đến mức tiền trong thẻ ngân hàng còn không nhiều bằng tiền trong thẻ xe bus.

Không có tiền thừa hút thuốc cũng chẳng có tiền thừa ăn chơi.

Hoạt động giải trí rẻ tiền duy nhất chính là trả thù xã hội.

Có điều luôn chạy trên bờ sông sao có thể không ướt giày.

Lần này Bạch Tiểu Trì ngược lại không bị ướt giày.

Con mẹ nó cả người hần đều rơi xuống sông, còn sắc đến sống dở chết dở.

7. Chương 7

Chuyện xảy ra đã 3 ngày.

Đương sự tỏ vẻ cảm xúc của mình tương đối ổn định.

Ba ngày này hần nào dám tiếp tục trả thù xã hội.

Mỗi ngày về đến nhà hồi ức tồi tệ liền hiện ra.

Đến cả uống một ngụm sữa chua cũng thấy buồn nôn.

Bạch Tiểu Trì vừa uống sữa chua vừa xem phim trên mạng.

Khéo sao gặp lúc vai chính quát to một tiếng: “Người bất nhân, vậy đừng nên trách ta bất nghĩa!”

Bạch Tiểu Trì phun hết sữa chua ra.

Bạch trọc khắp người, loang loang lỗ lỗ, đường đường đóng đóng.

Bạch Tiểu Trì cứ như vậy mà dễ dàng go die.

8. Chương 8

Hiện tại trong nhóm có xôn xao.

Boss lên tiếng: “Ngày mai có đồng nghiệp mới tới thông báo.”

Mọi người trong nhóm dồn dập phát động kỹ năng: Biểu lộ cảm xúc (emoji) qua loa.

Boss lại lên tiếng: “Đồng nghiệp mới tên Điền Đạt Đan, người Quảng Đông.”

Bạch Tiểu Trì nhìn ba chữ kia lăm nhăm mấy lần, lộ ra nụ cười bỉ ổi.

Gặp qua tên Triệu Nhật Thiên, thấy qua tên Hà Hậu Hoa.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp được người gọi là Liêm Trúng To[1]

[1] Điền Đạt Đan () và liêm trúng to () khi đọc gần gần âm nhau. Điền () = tián và liêm () = tiăn, Đạt () = dá và To () = dà, Đan () = dân, trúng () = dân.

9. Chương 9

Công ty hạng ba mà cứ cho rằng bản thân là công ty chuyên nghiệp, nổi danh, đi đầu trong ngành, công ty bị chèn ép (ý là nổi quá nên nhiều người ganh ghét).

Kỳ thật thì chẳng có bao nhiêu kiểu thích bị ngược như này.

Công ty nổi danh này được thiết lập gồm có ban giám đốc, phòng nghiệp vụ, phòng kỹ thuật cùng phòng lao công.

Song làm một xí nghiệp xuất sắc, công ty nhỏ hạng 3 tỏ vẻ tổ chức nội bộ của chúng ta không cần bố trí rườm rà như thế.

Ban giám đốc cùng phòng nghiệp vụ hợp lại, đảm bảo công ty sạch sẽ (phòng lao công) thì do phòng kỹ thuật toàn quyền phụ trách.

Mà Bạch Tiểu Trì, chính là phòng lao công, à không, phòng kỹ thuật duy nhất xử nam.

Kiểu như hắn vừa không có tiền lại chẳng có nhan sắc, thích ăn ngon lại tay lười còn hay nợ.

Búp bê bơm hơi được hắn mua về đều sẽ tự thẹn đến nỗi thoát hơi lưu loát.

Tuy nói bộ kỹ thuật là một đám điều ty [1].

Nhưng vẫn giữ tấm thân xử nữ cũng chỉ có một mình Bạch Tiểu Trì.

Ví dụ như Nhị Đản, người ta tốt xấu cũng có gương mặt chống đỡ.

Hay như Cầu Thặng, mặc dù xấu, song có người bỏ lăm tiền.

Như Thiết Trụ, dù vừa xấu vừa nghèo, thế nhưng người ta khéo nói biết lờ.

Các người hỏi tên của người ở phòng kỹ thuật vì sao dung tục như thế.

Vì tác giả vô văn hóa, chưa từng đọc qua sách.

[1] Điểu ti: (Diaosi) là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhợt nhạt, yêu đương thất bại.

10. Chương 10

Ngày hôm sau Bạch Tiểu Trì đi làm.

Hạng mục trên tay chất thành một đống, gõ mã gõ làm đầu hấn choáng váng.

Bạch Tiểu Trì đứng dậy chuẩn bị đi mua ly cà phê.

Kết quả còn chưa đi ra ngoài đã bị một thùng giấy to va phải vào ngực.

Bạch Tiểu Trì vội vàng xin lỗi, cúi người xuống giúp đỡ tìm tài liệu trên nền nhà.

Ai ngờ được đối phương nói tiếng xin lỗi lại có chút quen thuộc đến khó hiểu.

Bạch Tiểu Trì sửng sốt.

Ngẩng đầu.

Biểu cảm tức giận của Bạch Tiểu Trì viết hết lên trên mặt: “Chm rất lớn!”

Vị đối diện kia rõ ràng cũng nhận ra hấn: “Tất chân rách!”

Người có mặt gồm Thiết Trụ Cầu Thặng Nhị Đản cùng với boss.

Tổng cộng là 2 gương mặt tức giận.

Cộng thêm 4 khuôn mặt kệt nảo.

11. Chương 11

Bàn làm việc của Điền Đạt Đan ở đối diện với hần.

Tấm ngăn vẫn là thủy tinh, có thể nhìn qua cực kỳ rõ ràng.

Kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt.

Nếu không phải có tấm kính dày ngăn cách, trung gian đã có thể bùng lửa.

Lát sau anh trứng to chẳng nhịn nổi: “Nhân yêu đáng chết.”

Thân thể bị tấn công điều này há có thể nhẫn?

Bạch Tiểu Trì phản kích: “Đồ gay chết toi!”

Anh trứng to cười hì hì: “Tôi cũng thích nữ.”

Bạch Tiểu Trì chửi ầm lên: “Mi có phải thuần chủng đéo đâu hả hề cái qué gì!”

“...”

“Mi là đồ tạp chủng!”

“...”

“Con mẹ nó mi là cái đồ chó Hybrid!”

Biểu tình anh trứng to lúc xanh lúc trắng lúc đỏ lúc tím.

“Mợ chó Hybrid thích nam yêu nữ nhất định méo thích nổi mày đồ nhân yêu chết giẫm thích đi tát chân!”

12. Chương 12

Nói tóm lại trở thành đồng nghiệp cùng anh Trứng To chả phải chuyện vui vẻ nào hết.

Có điều Bạch Tiểu Trì, đâu làm được gì.

Hắn chỉ là một Bắc phiêu[1] thấp bé vì dầu muối tương giấm(những chuyện đời thường) cả ngày lo nghĩ.

Chẳng thể vì một gã gay chó Hybrid mà ném bát cơm.

Tuy rằng bát cơm này cũng méo phải cái bát tốt.

[1] Bắc phiêu: Người đến Bắc Kinh làm ăn, sinh sống.

13. Chương 13

Anh Trứng To tới từ Quảng Đông, là đàn ông phương nam.

Cùng với đàn ông phương bắc thuần chủng như Bạch Tiểu Trì cực kỳ khó hòa hợp.

Không từ mà biệt, khẩu âm phương nam của anh Trứng To luẩn quẩn khiến Bạch Tiểu Trì nghe thấy đã phiền.

Cả văn phòng chỉ có Trứng To là người phương nam.

Tuy nhiên Cầu Thặng là con lai giữa Đông Bắc và Quảng Đông, nghe nói đọc viết tiếng Việt[1] tất cả đạt yêu cầu.

Đừng nên coi thường máu lai Hắc Việt, khoảng cách của hai tỉnh này so với Trung Quốc cách Nhật Bản còn xa hơn.

Thời điểm rảnh rỗi Cầu Thặng dùng tiếng Quảng Đông giao lưu cùng Trứng To.

Bạch Tiểu Trì một mặt chẳng muốn nghe.

Một mặt vì bản thân nghe mùi mờ mà thấy sốt ruột.

Vừa nhìn Điền Đạt Đan là đã biết chẳng phải người tốt.

Tên khốn nạn cách vách vừa nói gì đó mình nghe méo hiểu vậy nhất định là đang chửi mình.

Ánh mắt cừu hận ban nãy của hắn bị dư quang của Trứng To liếc đến.

Chỉ thấy khoe miệng gã nhếch một cái, lộ ra nụ cười khinh thường.

“Thằng mọi rợ.”

Bạch Tiểu Trì tức khắc nổi giận.

Ngó nhiều TVB như vậy câu này hắn vẫn có thể nghe hiểu.

Đại não suy tư 3s đồng hồ, Bạch Tiểu Trì quyết định dùng tiếng Việt chửi lại.

Nhưng mà hắn chỉ có một câu thể này:

“Đi ăn shit đi! Điền Đạt Đan!”

Nhiều năm B trạm^[2] như vậy đâu phải ngao du uống phí.

Nhiều năm đứng ở B như vậy đếch phải đi dạo không.

[1]Việt: Một cách gọi khác của Quảng Đông.

[2] B trạm: Cách gọi của trang web Bilibili

14. Chương 14

Sau đó biến thành tiếng địa phương Nam Bắc chửi nhau.

“DMN (bà ngoại người chân).”

“Fuck!”

“Fuck your mother!”

“XXX mẹ mi!”

...

Ngược lại chữ đến cuối cùng họ đều chẳng nghe hiểu đối phương đang chữ cái gì.

15. Chương 15

Bạch Tiểu Trì chữ tới cổ họng bốc khói.

Ai ngờ cmn hần thua cuộc.

Biết sao được Điền Đạt Đan nhìn như nhả nhận.

Ấy vậy mà so với hần còn đàn bà chanh chua hơn.

Cuối cùng Bạch Tiểu Trì lườm gã một cái rồi tiếp tục gõ mã.

Chẳng nghĩ tới trước mắt lướt đến một cốc nước ấm.

“Uống nước.”

Hai chữ này mẹ nó vẫn là cái giọng phương nam buồn nôn kia.

Bạch Tiểu Trì nguýt gã: “Anh có ý đồ gì?”

Về mặt Điền Đạt Đan thản nhiên: “Tôi người lớn chấp nhặt gì với trẻ con, không chấp với cậu.”

Bạch Tiểu Trì muốn một ngụm nước nóng phun chết gã.

Nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng phun.

Hắn phiêu bạt ở Bắc Kinh hai năm.

Đây là lần đầu tiên có người rót nước ấm giúp hắn.

16. Chương 16

Bạch Tiểu Trì phiêu bạt 2 năm ở Bắc Kinh.

Việc đổi 3 lần, tiền lương thấp dần ở từng nơi.

Phòng thuê thay đổi vô số, tiền thuê ở mỗi chỗ lại đắt lên.

Xông vào cuộc sống, nào có cam lòng thuê phòng ở tốt.

Chỗ Bạch Tiểu Trì thuê, có hai người phải đè lên nhau ngủ.

Mà chỗ nhỏ tồi tàn như thế, chủ nhà trọ còn tăng tiền thuê nhà.

Bạch Tiểu Trì đang tìm phòng trọ mới.

Nhàn rồi không có việc gì thì đi dạo ở cửa hàng bán *** toy và web đen.

Điền Đạt Đan chẳng biết vòng ra đằng sau hắn lúc nào.

“Cậu tìm phòng ở?”

Bạch Tiểu Trì chẳng hiếm lạ đi phản ứng lại gã.

“Cậu muốn ở chung với tôi không. Tôi mới tìm được phòng, cũng khá tốt, vừa khéo đang tìm người cùng thuê để chia tiền thuê nhà.”

Tự tôn của Bạch Tiểu Trì vậy mà dao động.

Ngay sau đó Điền Đạt Đan báo một cái giá vô cùng ấm lòng người: “Hai ta chia đều.”

Bạch Tiểu Trì quay người nắm chặt tay gã: “Người anh em dễ bàn.”

17. Chương 17

Tay vừa nắm lấy Bạch Tiểu Trì đã hối hận.

Người vốn có thể chết.

Nhưng đầu thế nào hấp tấp làm cục hoa tàn.

Hắn là một thằng nam có tôn nghiêm.

Mà đứng ở đối diện chỉ có thể coi là nửa thằng nam.

Đừng nhìn Trứng To biểu hiện trên mặt như người bình thường.

Kỳ thật là biến thái chết toi có thể thoải mái bản tính được với đàn ông.

Huống hồ hai người bọn họ vẫn luôn bất hòa.

Bạch Tiểu Trì xem việc này chắc chắn có kỳ lạ.

18. Chương 18

Bạch Tiểu Trì là một thằng nam siêu cấp thẳng.

Động vật thẳng nam này cuối cùng tiến hóa cao cấp.

Động vật súc nam (súc: thẳng tắp, thẳng cao, thẳng trời lên luôn).

Là cực kỳ để ý đến sự an nguy cục hoa của mình.

Mà Điền Đạt Đan đưa ra cái giá quá cảm dỗ khiến hắn chẳng thể từ chối được.

Hết cách hấn chỉ có thể nói bóng gió.

“Trúng To.”

Điền Đạt Đan đã quen với cách xưng hô rõ ràng quái lạ này: “Sao?”

“Anh mơ ước khuôn mặt anh tuần của tôi, hay thèm muốn dáng người khỏe đẹp của tôi?”

Điền Đạt Đan ngẩng đầu.

Quan sát trên dưới 5 lần xác nhận đích thật cả hai điều kiện trên Bạch Tiểu Trì đều không có.

Sau đấy tiếp tục chuyên tâm gõ mã của mình.

“Tôi nhắc lại lần nữa, tôi ghét kiểu nhân yêu đáng chết thích đi tắt chân.”

Trên mặt Bạch Tiểu Trì hơi khó chịu.

Điền Đạt Đan liếc đúng thời cơ bổ mạnh một nhát dao.

“Hơn nữa gay, cũng cần ngó mặt.”

19. Chương 19

Tuy rằng quá trình đàm phán mất vui.

Song vì mỗi tháng có thể thừa lại hơi nhiều tiền, Bạch Tiểu Trì vẫn quyết định dọn nhà.

Đến cuối tháng Điền Đạt Đan qua hỗ trợ thu dọn đồ đạc.

Chủ nhà trọ ở một bên nghiệm thu, muốn tìm ra mấy chỗ để có thể trừ tiền.

Dưới tay chủ nhà trọ có vài chỗ phòng cho thuê rẻ kiểu này, cũng là ăn chén cơm này.

Đối với hạng người Bắc phiêu cô độc bên ngoài như Bạch Tiểu Trì, ông ta có kinh nghiệm biết nên bắt

choẹt ở chỗ nào cho ra béo bở nhất.

Hai người ngồi xồm một bên đóng gói, chủ nhà trọ lập tức kéo rèm cửa sổ:

“Trên rèm cửa có 3 lỗ do tàn thuốc đốt ra, một lỗ 50, ba lỗ tổng cộng 150.”

Điền Đạt Đan nâng đầu, điều thuốc trong miệng ngậm lóe sáng một cái.

Bạch Tiểu Trì ngạc nhiên: “3 lỗ này chẳng phải đã có từ trước rồi sao? Rõ ràng khi đó ông nói đừng nên để ý tới cũng không cần tôi đền?”

Chủ nhà trọ hoàn toàn như cái đĩa hát đề cao giọng: “Ai nói với cậu không cần đền? Tình huống thế này luôn do tôi viết chứng cứ xác minh, nên không đền thì không cần đền. Tôi chả bắt cậu cũng chẳng lừa cậu, cậu chưa đưa ra được chứng cứ, sao đã nói đây không phải là do cậu làm ra?”

Bạch Tiểu Trì ngẩn người, nổi giận “Chó chết ông hổ tôi?”

Chủ nhà trọ cũng đâu phải kẻ tầm thường: “Ờ, quá kỳ lạ đó, phòng này ngài ở sao cái lỗ này lại thành ra tôi đốt?”

Tiếp đó lão ta chỉ tay về phía lon bia và cái gạt tàn dùng để phục vụ ở trên tủ đầu giường, bên trên lác đác rơi tàn thuốc cùng đầu mẩu thuốc lá.

“Có lẽ cậu không hút lá mọi người đều thấy.” Nói xong lão ta chỉ tới Điền Đạt Đan: “Dù không phải cậu đốt, biết đâu cũng là do bạn cậu đốt đúng chưa?”

Bạch Tiểu Trì phát cáu nóng nảy, vừa định xông lên đã bị Điền Đạt Đan kéo về.

“Thêm chút chuyện thôi.” Điền Đạt Đan lôi rèm cửa sổ: “Một lỗ 50 hả?”

Chủ nhà trọ vẫn rõ ràng trung khí mười phần: “Đúng vậy.”

Điền Đạt Đan chưa nói hai lời, lấy điều thuốc ngoài miệng xuống, hung hăng ấn lên rèm cửa sổ.

“Cậu làm gì?!”

Điền Đạt Đan mặc kệ chủ nhà trọ, xoay tròn điều thuốc, nối liền ba lỗ với nhau, đốt thành một lỗ thủng to.

“Bây giờ là một lỗ.”Điền Đạt Đan ngậm thuốc lại vào trong miệng, gật đầu ra hiệu cho Bạch Tiểu Trì: “Đưa ông ta 50.”

20. Chương 20

Sau khi hai người chuyển hành lý của Bạch Tiểu Trì xong thì đi tới siêu thị vác một thùng bia về.

Tâm trạng Bạch Tiểu Trì tốt, uống bia chè chén hơi cao.

“Trúng To bình thường méo nhìn ra nhé, anh cmn đây thuộc kiểu muộn tao(trong ngoài bắt đồng) hả.”

Điền Đạt Đan cười cười im lặng.

“Chiêu này của anh thâm quá!” Bạch Tiểu Trì lòi cổ Điền Đạt Đan: “Nắc má mìn ơi ”

Điền Đạt Đan đẩy hẳn ra: “Đừng nhắc tới con khỉ xấu xí kia với tôi nữa, tôi chờ một tối để chửi nó, kết quả cả bóng cũng chả thấy đâu.”

21. Chương 21

Tửu lượng Bạch Tiểu Trì cực kém.

Mấy lon bia vô bụng hẳn bắt đầu giở trò rượy diên.

Bạch Tiểu Trì lòi cổ Điền Đạt Đan kể về lịch sử của mình.

Từ đi tiểu không làm ướt quần yếm rồi tiếp tục tới bây giờ 50 đồng một cái mô hình taobao.

Bạch Tiểu Trì từ việc lớn đến việc nhỏ chưa bỏ sót điều gì mà kể hơn 20 năm tầm thường của mình.

Thành tích tiểu học hạng trung.

Thành tích cấp 2 hạng trung.

Thành tích cấp 3 hạng trung.

Đại học thi vào một trường phổ thông, bị chuyển qua chuyên ngành máy tính.

Cả đời theo nề nếp cũ bố mẹ cũng không biết nên vui hay nên buồn.

Con trai độc nhất là kỳ vọng lớn nhất của họ.

Cuộc sống của Bạch Tiểu Trì chưa đến nỗi là tệ, cũng chẳng coi là quá tốt.

Giờ tốt nghiệp, cầm tấm bằng tốt nghiệp tựa hồ cũng không phải có giá trị đi tìm việc làm.

Nỗ lực hai năm, vẫn chưa thể trụ vững ở nơi thành phố phồn hoa này.

Mặt Bạch Tiểu Trì bị rượu nhuộm thành đo đỏ.

“Bố mẹ tôi rất tự hào nói với tôi, họ có lương hưu, chẳng cần tôi bỏ tiền ra dưỡng lão cho họ.”

Điền Đạt Đan muốn lôi lon bia trong tay Bạch Tiểu Trì ra.

“Tôi muốn trở nên nổi bật, tôi muốn có thể tự nuôi được bản thân.”

Bạch Tiểu Trì đột nhiên uống một hớp lớn.

“Kết quả mợ nó bị uy hiếp còn cần anh tên biến thái khốn khiếp này ra mặt thay tôi.”

Rốt cuộc Điền Đạt Đan cướp được lon bia.

“Anh nói xem người phương nam các anh có tây hóa. Chơi mẹ nó chơi mẹ nó, là so với nghe làm mẹ ông cao cấp hơn.”

Điền Đạt Đan không nhịn được nâng hân lên: “Ông đây đeo hầu cận cút đi ngủ cho tôi!”

Bạch Tiểu Trì cọ cọ đầu vai hân.

“Trúng To...”

Điền Đạt Đan chấn động.

Gã chẳng ưa cái tên Trứng To này.

Song Bạch Tiểu Trì mới vừa gọi vậy, gọi đến nỗi lòng gã mềm đi tít xít.

22. Chương 22

Bạch Tiểu Trì bị cầu tỉnh.

Đại não chưa thanh tỉnh mơ mơ hồ hồ, giống như đồ đầy rượu.

Chưa đợi hấn choáng xong đã bị ném một cái tắt lưới lên mặt: “Bạch Tiểu Trì! Ông đây chỉ gọi cậu lần cuối! Không muốn muộn thì mau chóng thức dậy đi làm cho tôi!”

Bạch Tiểu Trì xoa xoa mắt.

Trong lúc giật mình mới nhớ tới có chỗ nào sai sai.

Hấn cầm tắt lưới lên: “Trứng To! Anh cầm thứ này ném qua chỗ tôi là có ý gì!”

Ai ngờ Điền Đạt Đan bày ra vẻ biểu tình “Tôi hiểu rõ”: “Đã biết rõ nội tình, chút ham mê nho nhỏ này của cậu tôi có thể chấp nhận, tôi không kỳ thị cậu.”

23. Chương 23

Khiến Bạch Tiểu Trì đau lòng là Điền Đạt Đan méo phải đang nói đùa với hấn.

Gã thật sự cho rằng Bạch Tiểu Trì đi làm thì đi đôi tắt lưới này dưới quần.

24. Chương 24

Vì vậy trên đường đi làm hai người vừa chen vào tàu điện ngầm vừa tiếp tục dùng tiếng địa phương Nam Bắc hữu nghị mắng nhau.

Đương nhiên bọn họ vẫn chưa nghe hiểu đối phương mắng gì.

25. Chương 25

Vừa bước vào công ty boss đã đến tuyên bố nhiệm vụ mới.

Trong lòng Bạch Tiểu Trì mắng lớn chiếm thời gian chơi bắt cá của hắn.

Gỗ mã quá buồn chán, hắn vẫn thích vừa làm vừa chơi game.

Bắt bắt cá rồi bắt đầu mắng đối thủ mắng đồng đội mắng NPC.

Có đôi khi ngay cả ngọn cây cao xiêu vẹo trong cảnh trí cũng chẳng tha.

Sợ người ta không biết hắn đang bắt cá.

So sánh ra thì Trứng To ở dưới góc an tĩnh quá mức.

Vẫn luôn là mặt liệt ngồi đối diện hắn, tập trung tinh thần nhìn màn hình máy tính.

Bạch Tiểu Trì khó nhịn chạy đến sau lưng gã nhìn lên.

Ai biết được người này quả thật là muộn tao.

Bề ngoài đang hoàng trình trọng giống như đang xem thứ gì đứng đắn.

Kỳ thật trên màn hình là tiểu thuyết tầm thường thô tục không chịu nổi.

Tóm tắt đơn giản chút, nội dung là:

Nhóm thiếu nhi thôn Nam ức hiếp đại thúc ta yếu đuối, lần lượt phát sinh quan hệ cùng ta.

Luyện đồng, yêu đại thúc, còn NP.

Bạch Tiểu Tri bày tỏ hồng hiểu nổi gay bọn họ nữa.

26. Chương 26

Điền Đạt Đan tỏ rõ xem thường với hoạt động giải trí của Bạch Tiểu Tri.

Ghét mấy hoạt động tao nhã như đọc sách chơi cờ này gã có thể hiểu.

Hoạt động hút thuốc tập thể hình chi phí hơi cao không chơi gã cũng chẳng ép.

Nếu là một kẻ tử trạch vậy mấy người cứ an an ổn ổn chơi trò của mình đi.

Tại sao còn muốn ước pháo(hện hò 419) trên web giả làm nữ chơi khoả thân chat ***.

Điền Đạt Đan tỏ vẻ thẳng nam bọn họ quá khó hiểu rồi.

27. Chương 27

Nhưng bất kể nói thế nào vẫn cần làm việc.

Công ty nhỏ hạng 3 nổi tiếng keo kiệt.

Mấy người từng gặp công ty nào tiền thưởng hợp thưởng niên là làm hội viên chim cánh cụt 3 tháng chưa.

Bạch Tiểu Tri rút phải cái tiền thưởng đó đấy.

Lúc lĩnh thưởng hần chưa hết hi vọng hỏi ông chủ một câu: “Có thể đổi thành tiền chứ?”

Kết quả boss liếc hần một cái.

Đưa cho hần 3 tấm phiếu đồ ăn vặt kèm cùng thẻ nhận thưởng.

Ba tờ “Hội viên chim cánh cụt một tháng”.

Ông chủ thấy biểu cảm khổ sở của hắn, trong lòng cũng áy náy.

Vì để nhân viên có được tâm trạng tốt qua năm lành.

Ông ta lại lấy ra một phiếu trúng thưởng trò chuyện bọt khí cùng lão sư chim cánh cụt để bù cho Bạch Tiểu Trì.

28. Chương 28

Nghèo thì cũng thôi.

Nhỏ thì cũng chẳng sao.

Bùn xỉn thì đành thế.

Điều Bạch Tiểu Trì không thể chịu được nhất của công ty nhỏ hạng 3 là tăng ca liên tục.

Song tăng ca nhiều cũng có chỗ tốt.

Do tăng ca nên Bạch Tiểu Trì hình thành thời gian làm việc và nghỉ ngơi quy luật.

Mỗi ngày đi làm 8 tiếng, tăng ca 8 tiếng, 8 tiếng còn lại để hắn ăn ngủ bắn pháo với máy tính, đi tắt lười giả vờ làm người đẹp chơi đùa chat ***, tiện thể hoàn thành hết công việc tăng ca vẫn chưa làm xong.

Bạch Tiểu Trì cảm thấy cái nơi vốn chẳng có nhiều sức người như vậy còn muốn kiên quyết ôm đồm nhiều công trình thế này hơn nữa còn không lo thuê một vài người phá công ty ăn viên thuốc tảo.

Có điều đâu còn cách nào nữa cơm vẫn cần ăn.

Thời đại bây giờ chưa thất nghiệp là may rồi.

Kiểu người nhát gan giống như hắn, chẳng có can đảm vỗ bàn từ chức với ông chủ.

Máy tính vừa kêu, boss gửi tài liệu qua yêu cầu với công trình mới.

Bạch Tiểu Trì mở ra nhìn, đầu cũng phình ra.

Boss có lệnh, tháng này không làm xong theo tiến độ thì đừng nghĩ tới tiền thưởng.

Vừa nghĩ tới mình nghèo đến nỗi tất rách thành lỗ cũng méo có tiền mua mới, chỉ có thể đi đôi tất lưới kia, trong lòng Bạch Tiểu Trì vuông ra.

Vừa tới bữa trưa hắn cũng chẳng có tâm trạng ăn.

Kết quả không ngờ tới vậy mà sau khi gặm gà ăn cơm trưa xong ở dưới tầng anh Trứng To còn tốt bụng mang cho hắn một cái bò mềm ngũ phương[1].

Bò mềm ngũ phương, ăn vào càng vuông.

[1] Bò mềm ngũ phương (non ngư ngũ phương): Tên một loại bánh của KFC

29. Chương 29

Kế tiếp đương nhiên là tăng ca.

Sau đấy dĩ nhiên là tăng ca rồi vẫn chưa xong việc.

Điền Đạt Đan và Bạch Tiểu Trì đã cùng nhau về nhà.

Đôi gay còn việc nhà, gõ mã nhiều quá thật sự phiền.

Hai người mang bộ mặt thù hận sâu nặng nhìn chăm chăm màn hình.

Ánh mắt thù hận kia phẳng phát gặp được kẻ địch của đấu tranh giai cấp.

Cuối cùng vẫn là đồng chí Bạch Tiểu Trì của chúng ta ý chí cách mạng thiếu kiên định, tiên phong ném bàn phím.

“Ông đây đeo hầu nữa! Ông đây đi tắm!”

Sau đó xỏ dép chạy tới phòng tắm.

Tắm chưa được lâu.

Cửa mở ra.

Bạch Tiểu Trì sững sờ, cơ thể trần truồng đối diện với Diên Đạt Đan.

Diên Đạt Đan cũng cúi đầu, trên vai vắt khăn mặt.

Bạch Tiểu Trì tức khắc nhớ đến Diên Đạt Đan là nửa gay.

Cởi kiểu này đi vào lễ nào có ý đồ xấu?!

Trên tay Bạch Tiểu Trì khẽ run run một chút.

Xà phòng nhỏ đáng yêu rơi trên mặt đất.

Bạch Tiểu Trì chấn động, sau đó hắn thấy rõ Diên Đạt Đan cũng chấn động theo.

Vô số lời đồn nhặt xà phòng[1] lóe lên trong đầu hắn.

Bạch Tiểu Trì đột nhiên ý thức được hoa cúc của mình nguy hiểm!

Hắn quyết định cực nhanh, kêu to một tiếng, đá xà phòng cạnh chân đá ra xa 10m.

Khóe miệng Diên Đạt Đan rõ ràng co quắp một cái.

Gã cúi đầu nhìn xà phòng đáng yêu trượt từ bên chân mình ra đến ngoài cửa.

Mắng một câu “Bệnh thần kinh”.

Sau đó sập cửa phòng tắm lại.

[1] Theo mình hiểu phòng tắm công cộng nam thì hành động nhặt xà phòng rơi trên sàn có nghĩa ngầm khiêu khích mời gọi người đồng tính, mang tính chất ***. Tóm lại, “muốn nhặt xà phòng với người” = muốn lăn giường với người.

30. Chương 30

1' sau.

Ngoài cửa truyền tới tiếng vật lớn ầm ầm rơi xuống nền nhà cùng tiếng kêu thảm thiết của Điền Đạt Đan.

31. Chương 31

5' sau.

Cửa phòng tắm bị mở ra, xà phòng của Bạch Tiểu Trì bị ném vào.

Một mé xà phòng bị ép thành phẳng lý, chẳng rõ là bị thứ gì ép xuống, thành một bên cao một bên thấp.

Về phần hoa văn mới thêm ở mặt trên ——

Bạch Tiểu Trì nhìn ra đó là dấu dế lê của Điền Đạt Đan.

32. Chương 32

Ngày trước lúc Điền Đạt Đan lên phương Bắc học đại học, kinh hãi nhất là việc mấy trăm người chen trong nhà tắm lớn.

Khi đó gã xách cái giỏ nhỏ của mình đứng ở cửa, nhìn tất cả mọi người chẳng nói chẳng rằng đã bắt đầu cởi quần lót, thật sự trong lòng sóng ngầm cuộn trào.

Bạn học phương Bắc vừa cởi vừa giục gã: “Cởi đi, ngậy ra đó làm gì?”

Điền Đạt Đan trầm tư nửa ngày sau đó nghiêm túc hỏi: “Các cậu luôn tắm cùng nhau?”

Bạn học còn khiếp sợ hơn so với gã: “Chỗ đó các cậu tắm đều là phòng đơn?”

“...”

Song năng lực thích nghi của Điền Đạt Đan luôn luôn cường hãn, chưa tới mấy ngày đã học được cùng một

đám đại lão gia trần mông tắm rửa.

Một tuần sau gã biết được một vòi nước không thể nhét chung cho hai người tắm.

Hai tuần sau gã quen việc bạn gay tốt cần phải tương thân tương ái cộ lưng cho nhau.

Đến tuần thứ 3 gã học được nhân lúc người ta chẳng để ý lấy ra quả trứng dưới háng vỗ mông người ta.

Đám bạn phương Bắc cùng phòng gã cuối cùng cũng lộ ra nụ cười thỏa mãn: “Trẻ nhỏ dễ dạy. Cùng là đại lão gia có gì mà xấu hổ chứ, cùng nhau thôi.”

Điền Đạt Đan nghĩ mãi không ra.

Quy củ là do người phương Bắc dạy.

Sao đến chỗ Bạch Tiểu Trì thì cứ như *** chó?

33. Chương 33

Cũng may nhờ Điền Đạt Đan tuổi trẻ lực mạnh, một cú ngã cũng chưa quá mức tồi tệ.

Uy lực của cú trượt trên người này không thể coi thường.

Vào lúc Bạch Tiểu Trì hiểu ra Điền Đạt Đan thật chỉ muốn tắm rửa cùng hắn rồi kỳ lưng cho nhau thì đã rất xấu hổ.

Đặc biệt lúc Điền Đạt Đan nằm lỳ trên giường xoa gò mông phát ra tiếng kêu đau đớn rõ to như vậy.

Về mặt đau khổ kia hoàn mỹ thuyết minh sự thê lương của việc chịu khổ bạo cức đâm mông xé đau.

Lương tâm Bạch Tiểu Trì bút rút.

Hắn bắt đầu lấy lòng đủ cách:

“Anh trai anh uống nước không?”

Điền Đạt Đan thờ ơ.

“Anh trai anh ăn hoa quả nhé?”

Điền Đạt Đan lơ đi.

“Anh trai anh muốn ăn bữa khuya hả?”

Điền Đạt Đan chẳng thêm quan tâm.

“Anh trai anh thật sự khó chịu thì tôi đi tắt lưới cho anh xem được chưa anh đừng nóng giận.”

Mặt Điền Đạt Đan không đổi ngắc đầu lên: “Tôi muốn đi ngủ.”

Bạch Tiểu Trì lập tức chạy đi ôm chần: “Anh trai ngài ngủ đi.”

Điền Đạt Đan chỉ vào máy tính: “Tôi còn chưa gõ mã xong.”

Bạch Tiểu Trì nhấc tay ngay lập tức: “Tôi viết tôi viết!”

Mặt mày Điền Đạt Đan rạng rỡ ngay: “Chờ nửa ngày chỉ đợi mỗi câu này của cậu!”

34. Chương 34

Vừa đáp ứng Bạch Tiểu Trì đã hối hận rồi.

Hắn liếc mắt nhìn tiến độ của Điền Đạt Đan thì lập tức choáng váng đầu.

Điền Đạt Đan đang ở phần chế tác.

Khéo sao đó là điểm yếu của hắn.

Đây cũng không phải nói kỹ thuật đá lẻ của hắn có vấn đề.

Giống như anh mở ra tác phẩm của lão sư Rola Takizawa[1] bắt đầu tuốt.

Lão sư Rola Takizawa được công nhận da trắng xinh đẹp chân dài eo nhỏ ngực rất to.

Sau đó cánh tay thần kỳ của anh khó nhịn được khát khao.

Vào lúc anh sắp tới cao trào.

Đột nhiên chú ý thấy lỗ mũi lão sư Rola Takizawa hơi to, tất cả lực chú ý sẽ bị thu hút, ánh mắt sẽ rất lâu chẳng thể chuyển đi.

... Làm người mà, sẽ luôn có tỷ khuyết điểm nhỏ.

[1] Rola Takizawa (hay Laura Takizawa), sinh năm 1992, vốn là một người mẫu tuổi teen rất được yêu thích tại Nhật. Mang vẻ đẹp pha trộn giữa ba dòng máu Á Đông, Ả Rập và Châu Âu.

Vào năm 2012, Takizawa đã quyết định trút bỏ hình ảnh thiên thần để bước chân vào con đường trở thành một diễn viên phim *** AV (phim người lớn).

35. Chương 35

Nhắc lại lần nữa, Bạch Tiểu Trì là một xử nam thuần chủng, còn là súc nam thuần chủng.

Đúng thế, hẳn là kiểu súc nam đi siêu thị mua túi giấy ăn cũng phải mua loại không mùi không hoa văn trên bao bì còn in chữ song hỉ màu hồng viết hoa.

Lấy tiêu chuẩn thẩm mỹ của kiểu súc nam này làm chuẩn.

Có thể làm cho boss thẳng nam khóc xấu xí.

Lần trước hẳn làm một giao diện đăng nhập tự cho là đơn giản.

Nền trắng đen, toàn bộ phần tổng thể, chẳng có thêm chút trang trí ngoài lề nào, kiểu tiêu chuẩn mẫu mực cơ bản của thẳng nam.

Sau ấy bị khách hàng và boss mắng cho máu chó đầy đầu.

Lần thứ hai đụng tới đề khó tương tự, Bạch Tiểu Trì bất lực càng đau đầu hơn.

Đột nhiên linh quang chợt lóe, hắn quyết định đổi phong cách.

Nếu trước bị mắng quá giản dị, lần này chi bằng hắn màu mè một lần.

36. Chương 36

Sau khi Điền Đạt Đan sung sướng ngủ một giấc xong, vừa mở mắt ra, thì thấy một con gấu trúc đeo vành mắt đen khổng lồ: “Anh trai, anh xem giao diện đăng nhập tôi làm hộ anh hôm qua đi.”

Điền Đạt Đan mở máy tính ra.

Sợ đến nỗi ngay cả tiếng Triều Châu[1] gã cũng rống ra: “Gã hệ mị quỷ (đây là cái quỷ gì)?!”

Bạch Tiểu Tri ngây ngốc: “Quỷ? Quỷ ở đâu?”

Lại ngó Điền Đạt Đan lần nữa.

Gã đã run rẩy.

Một giao diện đăng nhập thôi, ai biết vì sao trở nên màu mè thế này.

Toàn bộ kiểu chữ viết hoa hoàn toàn chẳng nhìn rõ được nội dung, cạnh đó đặt một con bướm to mờ mờ.

Vừa nhìn là biết lấy ra từ trong trang biểu tượng cảm xúc riêng lâu đời.

Cả màu nền còn càng thêm quỷ dị.

Đỏ da vàng lục lam chàm tím.

CMN thật là sai sót, đây là Lơ Lơ[2] mà.

Bạch Tiểu Tri liếc Điền Đạt Đan đầy rõ ràng là mất hứng, vội giải thích: “Lần trước tôi từng bị boss mắng mình là thẩm mỹ trắng nam(đơn giản), đừng cho rằng trắng nam thích kiểu gì thì làm thành kiểu đó...”

Điền Đạt Đan hết chỗ để nói.

Vậy cậu cũng đâu thể làm thành thứ đồ quý quái mà ngay cả thằng nam cũng ghét chứ!

[1] Tiếng Triều Châu (còn gọi là tiếng Tiều, 潮語, Tìe-Chiu-Uềi, Teochew, “Triều Châu thoại”) là một ngôn ngữ thuộc hệ ngôn ngữ Hán-Tạng được nói như tiếng mẹ đẻ ở phía Đông của tỉnh Quảng Đông, tức là vùng Triều Châu – Sán Đầu và Yết Dương ngày nay. Lôi Châu và Hải Nam tuy phương ngữ thuộc hệ Mân Việt như tiếng Triều Châu nhưng không thuộc chi nhánh của tiếng Triều Châu. Tiếng Triều Châu cùng với tiếng Lôi Quỳnh (tức Lôi Châu và Hải Nam) đều thuộc hệ phương ngữ Mân Nam của Phúc Kiến.

[2] Lơ Lơ: Linh vật của Đại hội Olympic Trẻ tên là 麟 phiên âm tiếng TQ là lè lè ,phiên âm sang tiếng Việt là LỖ LỖ. Ban đầu rất nhiều người không đoán đúng linh vật này là gì. Thực ra là đây là một hình ảnh một viên đá Vũ Hoa, tiếng Trung gọi là 玉花, là vật tượng trưng của thành phố Nam Kinh. “ 玉 ” là tiếng tượng thanh trong chữ Hán, khi những viên đá Vũ Hoa va chạm vào nhau phát ra âm thanh nghe như 玉落, như đang xẻ núi mở đường. Do vậy, Ủy ban Olympic TQ đã chọn viên đá 玉花, vật tượng trưng của thành phố Nam Kinh làm linh vật tượng trưng cho Đại hội Olympic Trẻ lần này, mang ngụ ý anh dũng tiến lên tìm tòi nghiên cứu trong Phong trào Olympic, xây dựng “Mô hình Nam Kinh” của Đại hội, mang lại niềm vui bất ngờ và ngạc nhiên cho các bạn trẻ thế giới.

37. Chương 37

Song mặc kệ nói thế nào cũng hết thời gian để sửa.

Điền Đạt Đan chỉ có thể nhận mệnh đưa giao diện web Mary Sue[1] bảy màu ánh sáng này đóng gói nộp lên cho boss.

Boss nhìn thấy xong cũng tỏ ra run rẩy.

Lập tức gã cảm thấy lời bài hát “ngày mai sẽ tốt hơn” đều là lừa người.

Sao gã xui xẻo vậy chứ, vị khách hàng lần trước bị Bạch Tiểu Trì làm xấu dọa chạy vất vả lắm mới có thể ghé thăm lần nữa.

Kết quả muốn ra tay nhưng lại ra Lơ Lơ.

Nhưng mà thời gian gấp, khách hàng yêu cầu hôm nay nhìn thành quả bước đầu.

Boss chỉ biết kiên trì đem cái giao diện web Mary Sue bảy màu ánh sáng này lại đóng gói lần nữa đưa đến khách hàng.

Boss thấy rõ, trong giây phút khách hàng xem giao diện thì bị hù dọa đến cả người đều ớn.

Khách hàng trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng đau đớn nhấc ngón tay lên run rẩy chỉ vào boss:

“Tại sao lại xấu vậy chứ! Các anh không thể tuyển mấy người gay à?!”

[1] Mary Sue.

[2] Ngày mai sẽ tốt hơn:

38. Chương 38

Điền Đạt Đan vào công ty nhỏ hạng 3 chưa được mấy ngày, tính ra chỉ là nhân viên tạm thời.

Lần này bản thân thay gã gây ra việc lớn vậy, Bạch Tiểu Trì bắt đầu lau mồ hôi thay gã.

Rốt cuộc Điền Đạt Đan đi ra từ trong phòng làm việc của boss, Bạch Tiểu Trì thấp thỏm lo sợ chờ boss rống ra một câu: “Bạch Tiểu Trì cậu lặn vào đây cho tôi!”

Kết quả chỉ là Điền Đạt Đan ngồi vào chỗ của mình, ngoài ra không còn gì nữa.

Bạch Tiểu Trì hơi mù mờ.

Hắn mau chóng đến gần: “Anh giải, boss nói gì?”

Về mặt Điền Đạt Đan giống như mọi khi: “Bị mắng một trận, ổn rồi.”

Bạch Tiểu Trì càng thêm mù mịt: “Cái thứ kia là do tôi làm, sao phạt anh?”

Điền Đạt Đan bắt đầu gõ mã: “Kiểu tai nạn này cậu làm ra 2 lần là đã đủ nổi danh, về sau định nghỉ lặn lội trong này hả?”

Bạch Tiểu Trì mở miệng không biết nên nói gì.

Hắn chưa từng nghĩ tới vậy mà Điền Đạt Đan làm kẻ thế mạng thay hắn.

Hình tượng Trúng To vốn hèn mọn bây giờ lập tức trở nên cao lớn hơn trong mắt hắn.

Hiện tại trong lòng Bạch Tiểu Trĩ Điền Đạt Đan giống như đại thiên sứ thánh thiện từ ái.

Khuôn mặt anh ta tức khắc trở nên anh tuấn.

Lưng anh ta chớp mắt trở nên thẳng tắp hơn.

Cơ bụng anh ta tức thì biến thành 8 khối.

Ánh mắt Bạch Tiểu Trĩ thành hoàn toàn ngưỡng mộ nhìn người đàn ông ngồi đối diện đang ngáp liên tục gồ mã.

Sau cánh tay rắn rỏi vạm vỡ kia của anh ta, dường như mọc ra một cái nôi đen[1], to chiếu ra ánh sáng rạng rỡ.

[1] Nôi đen chụp sau lưng cách nói ẩn ý chỉ việc chịu tiếng oan thay người khác.

39. Chương 39

Nếu như bạn bè thân thích ở Lạc Dương có hỏi[1], thì nói ta chịu tiếng oan hộ người khác.

Từ khi Điền Đạt Đan chịu tiếng oan hộ Bạch Tiểu Trĩ xong, Bạch Tiểu Trĩ thấy ngày trước bản thân nhất định có thành kiến gì đó đối với Điền Đạt Đan.

Điền Đạt Đan có chỗ nào xấu xa chứ? Nhiều lắm thì là hơi cong tý thôi.

Nghĩ đến đây Bạch Tiểu Trĩ có chút bực bội.

Điền Đạt Đan “hơi cong tý thôi” vẫn khiến hắn thấy khó chấp nhận.

Bạch Tiểu Trĩ ngó Điền Đạt Đan ở đối diện mình.

Mọi người nói một thanh niên tốt vậy, sao lại cong.

Cái này giống như là nhang muỗi.

Ban đầu nhang muỗi thẳng, vừa nhỏ vừa ngắn, hơn nữa khả năng bay hương kém, một tối cần đốt mấy cái

mới có thể chịu qua một đêm.

Sau đó nhang muỗi được thay đổi, do đổi thành dạng xoắn ốc, cho nên tăng thêm độ dài và độ rộng thực tế, ngoài ra thời gian bay hương lâu hơn.

Vừa to vừa dài còn kéo dài, chỉ tiếc là cong.

[1] Nguyên văn: Lạc Dương thân hữu như tương vấn.

Câu thơ được trích trong bài thơ “Phù Dung lâu tống Tân Tiệm”. Bài thơ đầy đủ là:

Hàn vũ liên giang dạ nhập Ngô,

Bình minh tống khách Sở sơn cô

Lạc Dương thân hữu như tương vấn,

Nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ.

40. Chương 40

Dù sao nói gì, được người tích thủy chi ân[1], tối thiểu cần phải trả lại một gáo.

Bạch Tiểu Tri định mời Điền Đạt Đan đi ăn cơm.

Điền Đạt Đan hỏi hần: “Định mời tôi ăn gì?”

Bạch Tiểu Tri suy nghĩ: “Tôi nấu cho anh bát mì nhé.”

“...Gáo này của cậu hơi nhỏ.”

“Vậy tôi rán thêm cho anh hai quả trứng gà.”

“...”

“Thêm nhiều dầu.”

“ ... ”

[1] Nằm trong câu thành ngữ “tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo”: sơ lược là: làm ơn thì chỉ bằng một giọt nước nhỏ, còn báo ơn đền ơn người khác như một dòng suối mạnh mẽ, ý đề cao sự ơn nghĩa đối vs người có ơn.

41. Chương 41

Bạch Tiểu Trì đang nấu mỳ thì bị Điền Đạt Đan dán qua từ đằng sau: “Bánh ú mua dưới tầng, có ăn không?”

“Bột đậu hay là mít táo?”

“Thịt.”

“...” Tay cầm đũa của Bạch Tiểu Trì run một cái, tiếp theo dùng biểu cảm chân thành nhìn về phía Điền Đạt Đan: “Người phía nam các anh thật đáng sợ.”

“Cậu từng ăn qua bánh ú thịt chưa?”

“Chưa.”

“Chưa từng ăn thì thử một miếng, ngon hơn bánh chưng ngọt nhiều.” Điền Đạt Đan lột một cái đưa tới bên miệng Bạch Tiểu Trì: “Ăn không ngon cậu trát lên mặt tôi. Đến, mở miệng, a ——”

Bạch Tiểu Trì cắn một miếng.

Sau đó toàn bộ chỗ còn thừa bị hất ấn ngay lên mặt Điền Đạt Đan.

42. Chương 42

Điền Đạt Đan rửa sạch mặt xong mì của Bạch Tiểu Trì đúng lúc ra khỏi nồi.

Hai bát mì bình thường trước mặt, bên trên úp hai quả trứng phổ thông.

“Đây là lần đầu tiên tôi nấu mì cho người khác ăn, ăn thử coi?”

Điền Đạt Đan chẳng thèm khách sáo, cầm đũa bắt đầu gắp mì ăn.

Bạch Tiểu Trì nhìn hắn ăn như hổ đói nhin không được hơi đắc ý: “Ăn ngon chứ?”

Điền Đạt Đan hàm hồ “Ồ” một tiếng.

Cái đuôi Bạch Tiểu Trì sắp vểnh lên đến trên trời: “Ăn ngon lắm đúng không? Họ Bạch tôi nấu mì, đệ nhất thiên hạ, vào miệng khó quên...”

Điền Đạt Đan bê bát uống một hớp nước dùng.

“Thật không biết xấu hổ.”

“ ... ”

43. Chương 43

Ăn xong hai bát mì Bạch Tiểu Trì đứng dậy định thu dọn bát đũa.

Tay Điền Đạt Đan cản lại: “Tôi đi rửa bát cho, tay cậu đẹp vậy mà.”

44. Chương 44

Điền Đạt Đan chẳng muốn thừa nhận tý nào.

Lần đầu tiên chat *** với Bạch Tiểu Trì gã bị mê hoặc bởi đôi tay xinh đẹp kia.

45. Chương 45

Bạch Tiểu Trì cũng không muốn thừa nhận gì cả.

Sở dĩ tay hần đẹp thế này, là vì, tuốt hơi nhiều.

Phấn bảo vệ tay hần chỉ dùng... Ặc...

46. Chương 46

Lúc Điền Đạt Đan rửa bát xong đi ra chính diện gặp phải Bạch Tiểu Trì cầm quần lên từ trong phòng bước tới.

Bạch Tiểu Trì cầm quần lót mình mới mua, ngẩng đầu thì thấy ánh mắt trợn trừng của Điền Đạt Đan.

Hần cúi đầu nhìn thoáng qua đùi toàn lông măng của mình, lại nhìn ánh mắt ghét bỏ của Điền Đạt Đan.

Mà mặt dày mày dạn đọc ra hàm ý cầm thú từ trong đó.

Bạch Tiểu Trì luống cuống, hần đưa tay bảo vệ trứng mình: “Anh muốn làm gì?!”

“... Quần xấu vậy cậu mua ở đâu?”

Bạch Tiểu Trì cũng thấy chột dạ vì thẩm mỹ của mình: “Siêu thị, mua khi giảm giá... Tôi nói này anh đừng nhìn nó xấu, thế nhưng nó rẻ đó! Siêu thị xả kho lớn, thứ này một cái mới có 10 đồng.”

“...” Bằng hữu[1]cậu có biết tại sao giảm giá rồi mới có thể bán nó đi được không?

“Xấu thì có hơi xấu, dù sao ở nhà cũng đâu ai xem.” Bạch Tiểu Trì cười hì hì: “10 đồng đã mua được, tôi còn cho rằng nhặt được của hồi vô cùng lớn.”

Điền Đạt Đan chặc một tiếng: “Nghe lời này của cậu tôi thấy cậu mua được một cái quần quá vĩ đại.”

“...”

“Còn nữa gì mà kêu ở nhà chẳng ai ngó, cậu coi tôi là thú vật?”

“...”

“Thật là...”Điền Đạt Đan lẩm bẩm đi tới chỗ Bạch Tiểu Trì: “Mở miệng.”

“Anh định làm ——”

Chữ “gì” Bạch Tiểu Trì chưa nói hết, trong miệng đã thừa ra một quả táo gọt hết vỏ.

[1] Nguyên văn bồn hữu() từ đồng âm với bằng hữu.

47. Chương 47

Bạch Tiểu Trì nhìn bóng lưng Điền Đạt Đan, rồi nhìn quả táo trong tay, “Cạp cạp” một tiếng cắn một miếng to.

Cực kỳ ngọt.

48. Chương 48

Bạch Tiểu Trì gặm táo, nghĩ thầm:

Người phía nam thật dịu dàng.

Người phía nam thật hiền lành.

Người phía nam thật biết chăm sóc chồng.

Ung thư thẳng nam Bạch Tiểu Trì tức khắc nhận ra loại hình lý tưởng của mình đang ở ngay trước mặt.

Hắn quyết định có cơ hội sẽ đi hỏi Điền Đạt Đan một cái xem gã có em gái không.

49. Chương 49

Sáng hôm sau lúc Bạch Tiểu Trĩ đánh răng miệng chứa đầy bọt trắng hỏi Điền Đạt Đan: “Trứng To anh có em gái chứ?”

Điền Đạt Đan ngậm lấy bàn chải mơ hồ không rõ “Hả” một tiếng, vẻ mặt mang biểu tình chưa tỉnh ngủ: “Có một người em họ.”

Bạch Tiểu Trĩ phấn khởi: “Thật sự có hả.”

Nhìn hần hăng hái vậy Điền Đạt Đan không khỏi rùng mình một cái.

50. Chương 50

Bạch Tiểu Trĩ chưa hỏi, Điền Đạt Đan cũng chẳng nói.

Em họ gã năm nay 3 tuổi, mới bắt đầu lên nhà trẻ.

51. Chương 51

Bạch Tiểu Trĩ nghiêm nhiên coi Điền Đạt Đan thành anh vợ mình.

Hần bắt đầu cố gắng lời kéo làm quen Điền Đạt Đan.

Người trên tàu điện ngằm vào lúc cao điểm hay chen nhau.

Bạch Tiểu Trĩ thuận thế một tay ôm lấy eo Điền Đạt Đan.

Vẻ mặt Điền Đạt Đan kinh ngạc: “Cậu muốn làm gì?”

Vẻ mặt Bạch Tiểu Trĩ nịnh nọt: “Đồng người, tôi sợ bị chen tản ra.”

Miệng Điền Đạt Đan mím chặt, lát sau quay đầu qua bên kia.

Bạch Tiểu Trĩ không chú ý tới.

Tại Điền Đạt Đạt, hơi đỏ.

52. Chương 52

Bạch Tiểu Trì đang suy nghĩ lúc cơm trưa có nên mời Điền Đạt Đan ăn một bữa ngon không.

Di động Điền Đạt Đan đã vang lên: "Alo?"

Sau một tiếng phổ thông "Alo" này, Điền Đạt Đan giống như phản ứng kịp, tiếp theo dùng tiếng Việt bắt đầu trò chuyện cùng đầu kia điện thoại.

Bạch Tiểu Trì nghe không hiểu, chỉ có thể trừng mắt liếc gã.

Một lát sau Điền Đạt Đan cúp điện thoại: "Trưa tôi có việc bận, tự cậu đi ăn."

Bạch Tiểu Trì "Ồ" một tiếng.

Hắn vốn muốn hỏi Điền Đạt Đan một câu trưa có chuyện gì, lại cảm thấy dường như mình không có tư cách quản việc tư của Điền Đạt Đan.

Tâm lý có chút sinh ra cảm giác khó chịu.

53. Chương 53

Trưa một mình Bạch Tiểu Trì đi xuống tầng ăn KFC ăn bò mềm ngũ phương.

Ăn hết bò mềm ngũ phương, cũng vui vẻ uống coca, Bạch Tiểu Trì bắt đầu cầm miếng khoai chiên chấm sốt cà chua.

Hắn dựa vào tường kính rồi xoay đầu.

Vừa vặn thấy Điền Đạt Đan ngồi trong Starbucks[1] đối diện.

Lúc này ngồi đối mặt với Điền Đạt Đan là một mỹ nữ.

Trong phong cách được bài trí của Starbucks hai người có vẻ rất xứng đôi.

Bạch Tiểu Trì ngây ngốc.

Khi hai chữ “xứng đôi” lóe lên trong đầu hắn, miếng khoai trong tay bị hắn ép thành muối.

[1] Starbucks là một thương hiệu cà phê nổi tiếng trên thế giới. Hãng cà phê Starbucks có trụ sở chính ở Seattle, Washington, Hoa Kỳ ngoài ra, hãng có 17.800 quán ở 49 quốc gia, bao gồm 11.068 quán ở Hoa Kỳ, gần 1.000 ở Canada và hơn 800 ở Nhật Bản.

54. Chương 54

Chiều lúc làm việc Điền Đạt Đan hơi ngó ngoáy nhãn nhó.

Qua lúc lâu gã mới ho khan hai tiếng mở miệng: “Tiểu Trì.”

“Gi.”

“Tôi thương lượng chuyện này cùng cậu.”

“Chuyện gì?”

“Này...” Điền Đạt Đan xấu hổ: “Chị tôi, gần đây không có chỗ ở, muốn ở chỗ chúng ta mấy ngày.”

“...”

“Nếu cậu thấy khó xử coi như tôi chưa nói gì.”

“Không không không, tôi không có ý đó. Đâu phải người ngoài, tùy chị anh đến ở.” Bạch Tiểu Trì cười gượng hai tiếng: “Là chị anh?”

“Không, không, là chị họ tôi, Tô Phi.”

“Ồ, Tô Phi...”

Bạch Tiểu Trì lẩm bẩm mấy lần cảm thấy đây thật là một cái tên hay, vang vang dễ đọc, còn có cảm giác

quen thuộc khó hiểu.

Tuy rằng chẳng biết tại sao rất muốn thêm tiếp một câu cá nhân siêu mỏng(BVS) co dân 0.1.

55. Chương 55

Tô Phỉ ở lại Bắc Kinh đã khá nhiều năm.

Kiểu người đầu óc thông minh, xinh đẹp như hoa, năng lực xuất sắc trình độ học vấn cao như cô, muốn trụ ở Bắc Kinh thì có thể dễ hơn nhiều so với kiểu vô dụng, bề ngoài nông dân như Bạch Tiểu Trì.

Trải qua mấy năm làm việc liều mạng Tô Phỉ đã thành quản lý cao cấp của một xí nghiệp nào đó, công việc ổn định, lương cao, hơn nữa có một người bạn trai bản xứ.

Song chỗ xấu chính ở trên người bạn trai này.

Bạn trai là chủ xí nghiệp nào đó, tuy nói tuổi không nhỏ, nhưng tính thật thà, biết chiều người, Tô Phỉ rất thích hắn ta.

Đợi đến lúc bàn chuyện cưới gả, tên đàn ông này bắt đầu năm lần bảy lượt từ chối, thái độ kỳ quái.

Sau đó nữa, vợ lớn đánh tới cửa mắng cô là hồ ly tinh, Tô Phỉ mới biết mình đây là bị lừa.

Tô Phỉ đang khóc sụt sùi kể cho Bạch Tiểu Trì về việc này, Bạch Tiểu Trì vỗ đùi: “Mẹ ơi đây mới là tên cặn bã mà!”

Điền Đạt Đan ở cạnh an ủi: “Gặp phải loại xấu xa này cũng đâu có cách nào, chị nghĩ thông chút.”

“Ai nói hết cách hả?” Lòng Bạch Tiểu Trì đầy căm phẫn: “Loại cặn bã này nên chĩnh vào chỗ chết!”

56. Chương 56

Bạch Tiểu Trì có thể có bao nhiêu năng lực.

Thủ đoạn chĩnh người của hắn đâu phải chỉ một kiểu như vậy.

57. Chương 57

Bạch Tiểu Trì nói kế hoạch của mình cho Tô Phi.

Tô Phi chớp chớp mắt to còn nổi ánh nước: “Thế không tốt đâu, để một người đàn ông như cậu hi sinh nhan sắc... Cậu còn phải đi tắt lối...”

Điền Đạt Đan nói chen vào: “Đừng lo đây là sở thích của cậu ta.”

Tô Phi: “...”

58. Chương 58

Bạch Tiểu Trì và Điền Đạt Đan ôm máy tính ngồi trên giường.

Hiện trên màn hình máy tính là tư liệu tài khoản đối tượng xuống tay.

Điền Đạt Đan hoàn toàn lo lắng: “Người ta tốt xấu gì cũng là ông chủ công ty lớn, kiểu phục vụ *** rẻ tiền chưa đủ tư cách giống như cậu tên đó có hứng thú sao?”

Bạch Tiểu Trì tràn đầy tự tin: “Trứng To tôi nói cho anh biết, vợ lớn chẳng bằng vợ nhỏ, vợ nhỏ chẳng bằng vụng trộm, càng là chưa chơi qua thì càng kích thích. Chỉ cần đủ kích thích, mặc hấn là ai tất cả đều cắn câu.”

Người duy nhất nhìn thấu chân tướng, là trinh thám Bạch Tiểu Trì bề ngoài nhìn như thô tục, trí tuệ lại quá mức thường nhân.

59. Chương 59

Kế hoạch đã lập ra gần hết.

Bạch Tiểu Trì giơ chân lên đạp Điền Đạt Đan một phát: “Làm chuẩn bị xong rồi, anh mau rút về phòng mình.”

Điền Đạt Đan thâm tình nhìn hắn: “Thân ái, chị tôi đã ngủ trên giường tôi rồi. Cậu sẽ không nhẫn tâm nhìn tôi ngủ trên sàn nhà chứ?”

Bạch Tiểu Trì chống đối: “Giường nhỏ vậy anh còn muốn chen cùng tôi anh có còn nhân tính không hả? Bây giờ cho tôi một người con gái để ôm tôi cũng ngại chen.”

Điền Đạt Đan kệ hắn, tự mình cởi quần áo.

“Mẹ ơi tôi chưa đồng ý cho anh ngủ anh có biết không cái tên gay già chết toi.” Bạch Tiểu Trì đáp gã: “Anh có nói đạo lý hay không?”

Điền Đạt Đan vứt quần áo qua một bên, tiếp theo chui vào chăn: “Không nói.”

“Anh đây là đồ mặt dày.” Bạch Tiểu Trì cũng bực bội cởi quần áo: “Nếu để ở quê Sơn Đông tôi thì hạng người như anh đi trên đường đã bị đánh chết rồi.”

“Rồi, rồi, tối muộn rồi ngủ đi.” Điền Đạt Đan đuổi tay tắt đèn bàn: “Ngủ.”

60. Chương 60

Sau khi tắt đèn 5'——

“Điền Đạt Đan anh có biết xấu hổ không, ở trên giường của tôi sao lại cứng lên?!”

“Ngu ngốc, chm cậu mọc ở chỗ đó hả chỗ cậu sờ rõ ràng là khuỷu tay của tôi có biết không!”

61. Chương 61

Sau khi tắt đèn 10'——

“Trứng To, anh không có dự định nửa đêm xuống tay với tôi chứ?”

“Không có.”

“Anh không có dục vọng với tôi chứ?”

“Không có.”

“Anh không thích tôi chứ?”

“Cậu đã hết chưa hả! Có ngủ không!”

62. Chương 62

Điền Đạt Đan thấy đạo hạnh của mình quả nhiên chưa đủ sâu.

Gã vẫn chưa tu luyện tới mức có thể mặt không đổi sắc liên tục tung ba cái dối trá.

63. Chương 63

Sau khi tắt đèn 20' ——

Bạch Tiểu Trì ngủ tới mơ mơ màng màng đẩy Điền Đạt Đan một cái:”Đem khuỷu tay của anh để qua một bên, chọc vào tôi.”

Điền Đạt Đan im lặng.

Lần này đâu phải khuỷu tay...

64. Chương 64

Điền Đạt Đan chỉ có thể kiên trì đếm dê.

Một con dê, hai con dê, ba con dê...

Đợi đến khi gã thật vất vả ngủ được.

Lũ dê trong mơ vậy mà cùng biến thành dáng vẻ của Bạch Tiểu Trì.

Trên chân còn đi tất lưới.

Nửa đêm về sáng lại là một cơn ác mộng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-tra-thu-xa-hoi-som-muon-phai-ket-thuc>